Laurenţiu BĂLĂ, Universitatea din Craiova

ARGOUL ÎN LEXICOGRAFIA ROMÂNEASCĂ

Primele liste de argou românesc şi, în acelaşi timp, primele atestări scrise apar foarte târziu, în comparaţie cu argoul francez, de exemplu, a cărui primă utilizare în scris datează, după părerea unor cercetători ai acestui fenomen, din 1200 (este vorba de lucrarea lui Jean Bodel, *Jeu de Saint Nicolas*). Primul [1] glosar argotic francez este alcătuit în 1455, cu ocazia celebrului proces al bandiţilor numiţi *coquillards*, ce a avut loc la Dijon, şi în cursul căruia procurorul Jehan Rabustel va consemna cu scrupulozitate audierile, interogatoriile şi mărturiile acestora. Documentul va fi descoperit pe la mijlocul secolului al XIX-lea, din întâmplare, de către un arhivist din Dijon, care va publica în 1842, sub titlul *Les Compagnons de la Coquille, chronique dijonnaise du XVe siècle. Par Joseph Garnier, archiviste de la ville de Dijon*, câteva extrase.

La noi, o primă listă de cuvinte şi expresii argotice apare la N.T. Orăşanu [2], în revista *Coarnele lui* Nichipercea, din 1860, şi este reluată în 1861, în volumul *Întemniţările mele politice*. G. Baronzi [3] va folosi termeni argotici din această listă în romanul său *Misterele Bucureştilor*, publicat între 1862-1863, şi o va relua în 1872, în *Limba română şi tradiţiunile ei* (pp. 149-151) [4].

După o pauză destul de lungă apare glosarul lui V. Cota [5], cu menţiunea că, în cele câteva decenii scurse de la apariţia primelor liste de termeni argotici, preocupările legate de acest fenomen lingvistic se amplifică totuşi, mai ales după primul război mondial, după cum bine observă Gheorghe Sarău [6]. De fapt, o lucrare [7] a lui Iorgu Iordan, apărută în 1944, poate fi considerată ultima în care argoului românesc îi este dedicat un studiu, pentru ca apoi, de-a lungul celor peste patru decenii de comunism, în lingvistica românească să nu mai apară decât cu caracter sporadic articole tratând acest subiect! Constatarea este mai mult decât evidentă dacă răsfoim o lucrare monumentală (aproape 1200 de pagini!), a lui Adrian Mateescu [8], în care descoperim că în intervalul 1944-1989 articolele, studiile, cercetările sau volumele care, cel puţin la nivelul titlului, sunt dedicate argoului, nu depăşesc câteva zeci!

Despre încercări lexicografice din această perioadă nici nu poate fi vorba, de aceea timp de aproape şase decenii, între 1936 (anul în care a apărut glosarul lui Cota) şi 1993 (anul în care apare *Limbajul infractorilor* [9]), lexicografia argotică românească a fost, după ştiinţa noastră, inexistentă! Evident, anul 1993 poate fi luat în calcul dacă lucrarea lui Tandin este considerată… lexicografică! Totul depinde, după părerea noastră, de termenul de comparaţie pe care ni-l fixăm, căci, dacă ne raportăm la lucrările de acest tip apărute pe tărâm francez, de exemplu, atunci putem spune fără nicio îndoială că la noi încă nu a apărut un dicţionar de argou.

Astfel, dacă pornim de la premisa că timp de aproape 60 de ani nu a apărut la noi nici măcar o listă, un glosar, un vocabular, ca să nu mai vorbim de un dicţionar care să cuprindă termeni argotici româneşti, atunci broşurica lui Traian Tandin poate fi considerată o astfel de lucrare. De altfel, nici autorul însuşi nu o intitulează „dicţionar" (probabil din raţiuni de… marketing, căci *Limbajul infractorilor* sună mai incitant decât un banal „Dicţionar de argou", mai ales într-o perioadă în care termenul „argou" aproape că dispăruse din vocabularul românilor! E drept că foloseşte cuvântul „dicţionar" de trei ori în „Cuvântul înainte", ceea ce ne îndreptăţeşte, totuşi, să credem că aceasta era intenţia autorului!

Dacă rămânem în continuare la acest nivel, acela al necesităţii umplerii unui gol în lexicografia argotică românească, atunci toate încercările de acest gen ulterioare lucrării lui Tandin pot fi considerate, pe drept cuvânt, (aşa cum sunt, de altfel, şi intitulate), „dicţionare" de argou al limbii române. Şi aceasta pentru că din punct de vedere al alcătuirii, chiar dacă nu aparţin unor cercetători sau specialişti în argou recunoscuţi sau măcar unor lexicografi (din câte ştim, majoritatea autorilor, dacă nu toţi, sunt totuşi filologi!), lucrările în cauză sunt

BDD-A3341 © 2009 Editura Europlus
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 16:54:01 UTC)

net superioare, dacă nu prin cine ştie ce realizări lexicografice de excepţie, măcar prin volum şi prin diminuarea numărului de erori ce caracterizează lucrarea lui Tandin. Lucrare pe care, totuşi, toţi ceilalţi o citează la bibliografie, probabil în virtutea întâietăţii acesteia pe o piaţă argotico-lexicografică atât de anemică!

Dar ce i se poate reproşa, totuşi, lucrării lui Tandin? Din păcate, destul de multe… În primul rând, autorul face o serie de afirmaţii aiuritoare încă din „Cuvântul înainte": astfel, vorbeşte de un poet vagabond… francez, Damon Runyon, care ar fi descris jargonul infractorilor, poet care este de fapt un… jurnalist şi scriitor american (preocupat, e adevărat, de descrierea argoului american). Din scrierile acestuia ar rezulta, susţine Tandin, că *„hoţii profesionişti, în limbajul lor, nu folosesc alt timp decât cel prezent"* [10], afirmaţie cel puţin hazardată. O altă afirmaţie curioasă, desprinsă se pare, tot din scrierile… poetului vagabond francez, este aceea că şi în *„argo-ul"* (sic!) infractorilor noştri, ca şi în al celor de la Paris, *„pluralul este mereu înlocuit cu singularul"! [11]* Afirmaţie contrazisă chiar de autor, şi chiar în propria lucrare, în care, în cazul multor substantive şi adjective, el menţionează formele de… plural ale acestora (e drept că uneori uită). Apoi, în acest „Cuvânt înainte" apar termeni ca **„delicvenţei", „preântâmpina", „argo-ul", „impasiv"** sau sintagme ca **„infinitul la verbe"**, care trădează de departe pregătirea nefilologică a autorului (de fapt, fost lucrător în miliţia şi poliţia română). În sfârşit, în finalul introducerii sale, citim că a *„menţionat numai genul şi numărul substantivelor şi infinitul la verbe" [12]* (probabil că o intrare de genul **„abţibild *abţibilduri*, hoţ mărunt"** conţine şi genul şi numărul substantivului…), pentru ca în fraza următoare să citim o afirmaţie de-a dreptul sibilinică în ultima sa parte:

> „N-am inclus în dicţionar derivatele verbale (infinitivele lungi, participiile devenite adjective) şi diminutivele decât în cazul când aduc un spor de informaţie faţă de cuvintele de bază sau când au atins parametrii sensurilor uzuale." [13]

În cazul acesta, ce informaţie aduc în plus nişte infinitive lungi de genul **închinare, încuviinţare, îngrijire, înmormântare, înştiinţare, întristare, înviere** faţă de „cuvintele de bază" 'închina', 'încuviinţa', 'îngriji', 'înmormânta', 'înştiinţa', 'întrista', care nu există în dicţionar? Sau, la fel, ce „spor" de informaţie aduce un participiu devenit adjectiv de genul **„achiziţionat -ă, achiziţionaţi, -te,** 1. furat. (despre hoţi) arestat, băgat la puşcărie de poliţie." faţă de cuvântul de bază **„achiziţiona** 1. a fura. 2. a aresta, a băga la puşcărie"? Mai întâlnim explicaţii curioase ale unor termeni, precum **„jălbar jălbari, reclamangiu** (sic!)**"**, sau trimiteri la cuvinte inexistente: **„jigodie jigodii, om pe care nu poţi pune bază**; vezi **javră."**, iar cuvântul **„javră"** lipseşte cu desăvârşire din dicţionar! Şi, din păcate, exemplele pot continua.

Lucrarea lui Traian Tandin are, totuşi meritul de a fi reînnodat firul unei tradiţii lexicografice a argoului românesc, atâta câtă e ea… Nu e mai puţin adevărat că termenul „tradiţie" poate părea pretenţios, mai ales dacă ne comparăm cu alţii, aşa cum vom vedea ceva mai departe!

Următoarea lucrare lexicografică [14] (din punct de vedere cronologic) dedicată argoului românesc aparţine unei profesoare (după cum aflăm din mini studiul introductiv intitulat „Fantezie şi conotaţie în argoul actual", semnat de Gheorghe Bulgăr) şi a apărut într-o obscură editură din Slobozia, inclusiv a doua ediţie („revăzută şi adăugită"), pe care, în ciuda tuturor eforturilor, nu am reuşit s-o procurăm. De aceea, în cele ce urmează ne vom referi strict la această primă ediţie. Autoarea, Nina Croitoru Bobârniche, reuşeşte să alcătuiască o lucrare mai închegată decât cea analizată anterior, mai bogată (are 210 pagini, faţă de cele 102 ale lucrării lui Tandin, ca să nu mai vorbim de format), dar nu lipsită, totuşi, de imperfecţiuni. Astfel, dacă lucrarea lui Tandin nu are nici un fel de bibliografie, parcă sugerându-ne prin aceasta că autorul a cules singur, de pe… „teren" termenii inventariaţi, cea a Ninei Croitoru Bobârniche nu menţionează, dintr-un total de nouă lucrări, decât una singură cu caracter lexicografic argotic, cea a lui… Tandin! Celelalte sunt lucrări lexicografice cu caracter fie general (*DEX*-ul, *DOOM*-ul), fie specializat (*Mic dicţionar al sporturilor*, *Dicţionar marinăresc*, *Dicţionar de termeni medicali*), sau de expresii ale limbii române (*Dicţionar*

BDD-A3341 © 2009 Editura Europlus
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 16:54:01 UTC)

de locuțiuni şi expresii, *Dicționar de expresii şi locuțiuni ale limbii române*), la care se adaugă o monografie (*Țiganii – o lume a contrastelor*)! Cam puțin şi cam inconsistent… Se mai impune o observație legată de tehnoredactarea total neglijentă a dicționarului, fără spații după „punct", în schimb cu spații acolo unde nu ar trebui să fie, cu probleme de ordonare alfabetică a intrărilor (**barbugiu** se găseşte între **basculant** şi **basculă,** iar **copastie** se află după **copiuță,** care la rândul său se află înainte de **copită, ciuşderie** se află intercalat între **ciupeală** şi **ciupitor** etc.) Autoarea are probleme şi cu alfabetul limbii române, cuvintele conținând „â" fiind plasate după „i", şi nu după „ă": de exemplu, **bâcâi**, apare după **bizon**, şi nu după **băț**, cum ar fi normal; **câine** figurează după **cizmă**, nu după **căzătură,** etc.

Anca Volceanov şi George Volceanov publică în 1998 un dicționar pornind de la ideea (corectă!) că nu se poate face o distincție netă între „argotic" şi „familiar", de aceea îl intitulează *Dicționar de argou şi expresii familiare ale limbii române*. Trebuie spus de la bun început că este o realizare lexicografică superioară celei a Ninei Croitoru Bobârniche, nu numai pentru cele câteva zeci de pagini în plus, dar şi pentru studiul introductiv (mult mai interesant decât cel al lui Bulgăr, care prefațează lucrarea apărută la Slobozia), precum şi pentru inovatorul, în lexicografia românească argotică, „Glosar analogic şi de sinonime" care încheie dicționarul.

Despre aceste prime trei lucrări lexicografice postdecembriste a scris şi Rodica Zafiu [15], cu siguranță cercetătorul cu cea mai constantă preocupare pentru acest subiect din lingvistica românească.

O lucrare lexicografică mai… specială față de cele despre care am vorbit anterior este publicată de Dan Dumitrescu [16] şi care, după părerea noastră, ar fi trebuit să se numească mai degrabă *Dicționar de expresii şi termeni colocviali şi de argou*, iar nu invers! De altfel, acest lucru îl afirmă chiar autorul în „Cuvânt înainte", şi nu o singură dată, ci de trei ori:

> „Este primul dicționar-invers (sic!) de expresii şi termeni *colocviali şi de argou* (s.n., L.B.). Astfel, expresiile şi locuțiunile din spectrul *colocvial şi argotic* (s.n., L.B.) nu mai (sic!) se află pe poziția cuvântului-titlu, urmând ca în dreptul lor să se regăsească definițiile şi explicațiile de rigoare, aşa cum este cazul dicționarelor apărute până în prezent (autorul se referă la dicționarele de argou, s.n., L.B.), ci dimpotrivă, pe poziția cuvântului-titlu se află termenul aparținând fondului lexical principal, care generează sinonimele şi expresiile sinonimice *colocviale şi argotice* (s.n., L.B.) echivalente." [17]

Şi atunci de ce îşi intitulează, totuşi, dicționarul „de argou şi termeni colocviali"? Greu de spus, de vreme ce majoritatea covârşitoare a termenilor şi expresiilor care figurează în lucrare sunt totuşi colocviali şi nu argotici, aşa cum autorul o spune explicit în „Cuvânt înainte", şi implicit prin menționarea, destul de rară, a registrului unui termen sau al unei expresii prin paranteza „(argou)" (care ar fi putut fi înlocuită prin abrevierea clasică, *arg*.) Pe lângă această inadvertență legată mai mult de formă, şi în cazul fondului există destule inconsecvențe. Astfel, de exemplu, unui cuvânt-titlu de genul **„eşua",** cu explicația standard „a eşua, a înregistra un eşec, o înfrângere", i se atribuie, ca sens, printre alte expresii mai mult sau mai puțin colocviale [unele mai degrabă populare, cum este **„a o nimeri (ca Ieremia) cu oiştea în gard"**] şi expresia, tot populară şi aceasta, **„a face pe dracu' în patru",** care nu înseamnă nici pe departe „a eşua", ci „a-şi da toată silința, a depune toate eforturile, a face tot posibilul"! Sau, într-un alt exemplu, un termen cum este **„a şucări",** citat ca sinonim pentru **„a enerva pe cineva"**, nu este precedat de mențiunea (*argou*), cum ar fi fost, credem, normal. De cele mai multe ori, cuvintele aparținând aceleiaşi familii lexicale figurează în dicționar ca intrări separate, dar nu întotdeauna, cum se întâmplă, de exemplu, în cazul lui **„judeca",** unde întâlnim şi **„judecată" şi „judecare", „justifica",** unde apare şi **„a se justifica",** sau **„lăuda",** unde întâlnim, curios pentru un verb, următoarele sinonime: **„individ lăudăros: artist; artist de cinema; buricul pământului; cocoş; gură-mare; gură-bogată; fanfaron; mare sculă (pe basculă)"**, dar şi **„lăudăros"** (în expresia **„a fi lăudăros"),** sau **„laudă"** (în sintagma **„de laudă"**)! Cu toate aceste imperfecțiuni, dicționarul rămâne,

BDD-A3341 © 2009 Editura Europlus
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 16:54:01 UTC)

prin construcţia sa, o lucrare importantă în lexicografia argotică românească, în ciuda numărului de termeni argotici, sensibil mai puţin numeroşi decât cei colocviali.

În sfârşit, ultima lucrare lexicografică dedicată argoului românesc este o „recidivă" a lui George Volceanov [18], care, singur de data aceasta, publică o variantă revăzută şi adăugită, cu titlu schimbat, a dicţionarului publicat în 1998, al cărui titlu iniţial credem că ar fi trebuit păstrat… Spunem aceasta deoarece eliminarea din titlu a sintagmei „expresii familiare" ne duce cu gândul la un dicţionar de argou… pur la limbii române (lucru, de altfel, imposibil, nu numai în cazul limbii române). Or, noua ediţie a dicţionarului conţine sute de cuvinte şi expresii care nu sunt argotice – şi ce e mai straniu e că nu au fost niciodată. Întâlnim, de exemplu, expresia **„a judeca la rece",** explicată prin „a analiza, a chibzui, a cumpăni cu atenţie, fără prejudecăţi sau patimă", care nu are absolut nicio legătură cu argoul, nici ea şi nici măcar vreunul din cuvintele prin care este explicată. Iar exemplele pot continua… Şi atunci de ce a renunţat autorul la sintagma „expresii familiare", mai potrivită, după părerea noastră, şi mai cuprinzătoare pentru mulţi din termenii şi expresiile care figurează în dicţionar (şi care, aşa cum este şi cazul expresiei la care ne-am referit mai sus, figurează şi în prima ediţie!)? Cu toate aceste cuvinte şi expresii familiare, cu multe cuvinte chiar populare (vezi **„pezevenghi",** căruia chiar autorul îi menţionează registrul popular!), acest dicţionar rămâne cea mai bogată lucrare de acest tip dedicată argoului românesc (şi, după cum am văzut, nu numai!). Evident, se mai poate discuta despre această bogăţie, pe care Adriana Stoichiţoiu-Ichim o aproximează în „Cuvânt înainte" la… *„25.000 de cuvinte şi expresii-titlu"* (în 304 pagini), căci un adevărat monument de lexicografie argotică, aşa cum este lucrarea *Dictionnaire de l'argot français et de ses origines* [19], nu are decât vreo… 7.000 de intrări, la care se mai adaugă câteva sute de sub-intrări prezentând variante şi derivate, totul în „doar"… 904 pagini!

Spaţiul limitat ne împiedică să ne referim şi la alte lucrări cu caracter lexicografic dedicate argoului: este vorba de cele bilingve [20], de mai mult sau mai puţin consistentele glosare argotice ce însoţesc unele creaţii beletristice [21], de apariţia în urmă cu câţiva ani (în 2006, mai exact) a primelor dicţionare „on line" de limbaj urban [22], sau de cele mai importante studii dedicate argoului românesc în ultimii vreo 50 de ani [23].

În concluzie, fenomen lingvistic prin excelenţă dinamic (poate tocmai de aceea, efemer!) şi oral, argoul rămâne destul de greu de fixat în scris, printr-o inventariere a vocabulelor (în cadrul unor glosare, vocabulare, dicţionare), în dreptul cărora să poată fi menţionată, fără nicio urmă de îndoială, abrevierea *arg.* de la *argotic*… Credem totuşi că, mai mult sau mai puţin realizate din punct de vedere lexicografic, lucrările la care ne-am referit mai sus, apărute într-un interval de doar 13 ani, pot constitui bazele unei tradiţii lexicografice pe tărâm românesc, chiar dacă acest fenomen lingvistic nu s-a bucurat de atenţia care i-a fost acordată „omologului" său francez, de exemplu [24].

NOTE

[1] Aceasta dacă luăm în calcul anul sau perioada alcătuirii, căci dacă ne referim strict la anul apariţiei efective, atunci primul glosar argotic francez poate fi considerat cel aparţinând lui Pechon de Ruby: *La vie généreuse des Mercelots, Gueux et Boesmiens, contenant leur façon de vivre, subtilitez et gergon, mis en lumière par M. Pechon de Ruby, Gentil'homme Breton, ayant esté avec eux en ses jeunes ans, où il a exercé ce beau Mestier. Plus a esté adjousté un Dictionnaire en langage Blesquien, avec l'explication en vulgaire. - A Lyon, par Jean Jullieron,* şi a cărui primă ediţie datează din… 1596 !

[2] Cf. Rodica Zafiu (2003). „*Păsărească*: atestări şi interpretări ale limbajelor ludice şi secrete". In: *Limba română*, nr. 5-6, pp. 581-589.

[3] *Idem*.

[4] *Apud* George Ivănescu (1980). *Istoria limbii române*. Iaşi: Editura Junimea (Ediţia a II-a, 2000), p. 605.

[5] V. Cota (1936), ***Argot***-ul ***apaşilor***. ***Dicţionarul limbii şmecherilor.*** Bucureşti: Tiparul Românesc.

[6] Gheorghe Sarău (1998). *Rromii, India şi limba rromani*. Bucureşti: Editura Kriterion. [Colecţia "Biblioteca rromă", nr. 4]. Autorul remarcă, după primul război mondial, o revigorare a interesului „lingviştilor români pentru studierea influenţei limbii rromani asupra limbii române, din

BDD-A3341 © 2009 Editura Europlus
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 16:54:01 UTC)

perspectiva argoului" şi furnizează într-o notă o listă de articole şi lucrări de specialitate apărute începând din 1906, dar mai ales între 1922 şi 1938.

[7] Vezi Iorgu Iordan (1944). *Stilistica limbii române*, Bucureşti: Institutul de Linguistică Română (ediția a II-a, Bucureşti: Editura Ştiințifică, 1975), lucrare în care capitolul „Fenomene lexicale", din Partea IV a lucrării, este dedicat argoului românesc (pp. 335-376).

[8] Este vorba de *Dicționar bibliografic de lingvistică*: vol. 1 (1944-1972), Bucureşti: Editura M.A.S.T., 2003, 352 p.; vol. 2 (1973-1986), Craiova: Editura Universitaria, 2005, 404 p.; vol. 3 (1987-2000), Craiova: Editura Universitaria, 2006, 426 p.

[9] Vezi Traian Tandin (1993). *Limbajul infractorilor*. Bucureşti: Editura Paco.

[10] Traian Tandin, *op.cit*., p. 5.

[11] *Idem*, p. 6.

[12] *Idem*, p. 8.

[13] *Ibidem*.

[14] Este vorba de Nina Croitoru Bobârniche (1996). Dicționar de argou al limbii române. Slobozia: Editura Arnina. (Ediția a II-a, 2003).

[15] Vezi articolul „Lexicografie argotică", in *România literară*, nr. 35 din 2 septembrie 1998, în cadrul rubricii „Păcatele limbii". Rodica Zafiu semnează săptămânal această rubrică de mai bine de 15 ani, iar dacă ar aduna articolele publicate numai aici, ar rezulta cu siguranță cel mai consistent volum de studii dedicate argoului românesc… Să sperăm ca o va face cândva!

[16] Vezi Dan Dumitrescu (2000). *Dicționar de argou şi termeni colocviali ai limbii române*. Bucureşti: Editura Teora.

[17] Dan Dumitrescu, *op.cit*., p. 6.

[18] Vezi *Dicționar de argou al limbii române*. Bucureşti: Editura Niculescu, 2006.

[19] Iată referințele complete: Jean-Paul Colin; Jean-Pierre Mével; Christian Leclère, (2002). *Dictionnaire de l'argot français et de ses origines*, préface Alphonse Boudard. Paris: Larousse. Prima ediție, sub titlul *Dictionnaire de l'argot*, a apărut în 1990.

[20] Pentru cei interesați, iată lista acestor dicționare: Ştefan Balaban (1996). *Dicționar de argou, eufemisme şi expresii familiare englez-român*. Bucureşti: Editura Teora (retipărit 1999); Dan Dumitrescu (1998). *Dicționar de argou francez-român*. Bucureşti: Editura Teora; Constantin Frosin (1996). *Dicționar de argou francez-român*. Bucureşti: Editura Nemira; Ioan Lăzărescu (1997). *Dicționar de argou şi limbaj colocvial german-român*. Bucureşti: Editura Niculescu; Nicolae Luca (1999). *Dicționar de argou şi expresii colocviale italian-român*. Bucureşti: Editura Sempre; Ştefan Nimară (1993). *Dicționar de argou englez-român*. Bucureşti: Editura Paco; George Volceanov; Ana-Dolores Doca (1995). *Dicționar de argou al limbii engleze*. Bucureşti: Editura Nemira.

[21] Este vorba de George Astaloş (2001). *Pe muche de şuriu. Cânturi de ocnă*, Cu microglosare argotice şi desene de Constantin Piliuță. Bucureşti: Editura Tritonic şi de Albert Simonin (1994). *Nu v-atingeți de mangoți!* Traducerea: Angela Cismaş. Bucureşti: Editura IRI (Titlu original: Albert Simonin (1953). *Touchez pas au grisbi!* Paris: Éditions Gallimard).

[22] Acestea pot fi consultate, comentate, îmbunătățite la adresele: *123urban* <http://www.123urban.ro/> şi *Dictionarurban.ro* <http://dictionarurban.ro/>, ele fiind creații colective ale anonimilor pasionați de limbajul urban contemporan (în cadrul căruia argoul se află la loc de cinste!) din România.

[23] Acestea ar fi, în ordinea alfabetică a autorilor, cele mai importante, după părerea noastră: George Astaloş (1997). „Disertație asupra argoului. Istoric · Limba nu plăteşte drepturi de autor · Vorbirea paralelă: argoul, utopie a comunicării" (pp. 53-113); „În întâmpinarea argoului. Confesiune biografică" (pp. 114-142) şi „*Utopii. Eseuri urmate de confesiuni biografice*. Bucureşti: Editura Vitruviu; Miorița Baciu Got, (2006). *Argoul românesc. Expresivitate şi abatere de la normă*, Cuvânt înainte de Mircea Borcilă. Bucureşti: Editura Corint; Vladimir Drimba (2001). *Cercetări etimologice*. Bucureşti: Editura Univers enciclopedic; Iorgu Iordan (1943). „Limbaje speciale" (Cap. II din Partea VI: Lexicul), in *Limba română actuală. O gramatică a „greşelilor"*. Iaşi: Institutul de Arte Grafice Alexandru A. Țerek, Mîrzescu, pp. 488-510; Iorgu Iordan (1944). „Fenomene lexicale" (Partea IV), in *Stilistica limbii române*, Bucureşti, Institutul de Linguistică Română, 1944 (ediția a II-a, Bucureşti, Editura Ştiințifică, 1975), pp. 335-376; Adriana Stoichițoiu-Ichim (2001). „Redescoperirea argoului" (Capitolul VI), in *Vocabularul limbii române actuale. Dinamică, influențe, creativitate*. Bucureşti: Editura All Educational (2005, 2007, 2008), pp. 119-156; Rodica Zafiu (2001). „Pregnanța oralității" (Capitolul III), in *Diversitate stilistică în româna actuală*. Bucureşti: Editura Universității din Bucureşti.

BDD-A3341 © 2009 Editura Europlus
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 16:54:01 UTC)

[24] Cf. Robert Yve-Plessis (1901). *Bibliographie raisonnée de l'argot et de la langue verte en France du XVe au XXe siècle*, Préface de Gaston Esnault. Paris: H. Daragon. Autorul recenzează nu mai puțin de 365 de studii, cercetări, dicționare şi alte lucrări şi documente în care argoul este prezent, reuşind să creeze o operă de referință pentru argotologia franceză şi nu numai!

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

Dumitrescu, Dan (2000). *Dicționar de argou şi termeni colocviali ai limbii române.* Bucureşti: Editura Teora.
Croitoru Bobârniche, Nina (1996). *Dicționar de argou al limbii române*. Slobozia: Editura Arnina. (ediția a ii-a, 2003).
Tandin, Traian (1993). *Limbajul infractorilor.* Bucureşti: Editura Paco.
Volceanov, Anca; Volceanov, George (1998). *Dicționar de argou şi expresii familiare ale limbii române.* Bucureşti: Editura Livpress.
Volceanov, George (2006). *Dicționar de argou al limbii române.* Bucureşti: Editura Niculescu**.**

ABSTRACT

The aim of our intervention is to propose a review, but also an analysis of the lexicographic papers dedicated at first to the Romanian slang, but also to the bilingual slang dictionaries released after December 1989. We focused on this period because before 1989, such a scientific approach could not be even taken into consideration using the theory that slang was the language of the declassed class, because this class… didn't even exist during the communist period! More than 40 years, between 1947 and 1989, Romanian slang was absent from the linguistics research and became a truly taboo subject in lexicography, not being approached by any dictionary. Even now, after 20 years characterized by freedom of expression and lack of… linguistic and lexicographic taboos, the Romanian slang, regarded as a subject of scientific approach is still wide of the mark, compared to its "homologous" French which became studied 500 years ago, and to whom there were dedicated hundreds of volumes, studies, articles, and dictionaries!

BDD-A3341 © 2009 Editura Europlus
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 16:54:01 UTC)